

ՏԱՍԵՆ ԵՒ ԵՐՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄՇԵԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլ, կես տարվանը 6 ռուբլ: Առանձին համարները 5 կոպեկով:

Խմբագրատունը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ (Բացի կիրակի և տօն օրերէն):

476

Գաւազնի, որ պատկանում է...

ԲՈՎԱՆԻԱԿՈՒԹԻՒՆ

Ներսէսի ընտրութիւնը: ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ: Նոտակ Արդուրից: Նոտակ Արաքաւազից: Ներսէսի լուրեր:—ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ: Նոտակ Թիւրքիայից: Արտաքին լուրեր:—ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ:—ԲՈՎԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ: Ներսէս և Ներքին:

ՆԵՐՔԻՆ ԸՆՏՐՈՒԹԻՒՆԸ

Ներքին ստացանք Եջմիածնից հետեւեալ հեռագիրը:

«Սոսոր արքայիսկոպոս խորէն պաշտօնապէս հեռագրով հաղորդում է որ Ներսէս ընտրւում է ազգի ընտրութիւնը»:

Մենք չենք կարող այդ առիթով մեր ուրախութիւնը չը յայտնել և այլուէն չենք կարող չը յիշել որ «Մշակին» էր միշտ Ներսէսի կանգնեցնողը և այդպէս, դասնարանի պայտափակումը ազգի մեծամասնութեան արձագանք է ազգին էլ, իր կողմից ընտրելով Ներսէսին դարձաւ մեր քարոզած մրտաբերի արձագանքը:

Իւ սահա, ուրեմն, մենք տեսնելու ենք մեր կաթողիկոսական աթոռի վրա այն մարդուն, որին այդքան սիրում է համայն հայութիւնը և որը իր կողմից այդքան սիրում է իր ազգը:

Ներսէս սրբազանը լինելով ոչ Պոլսի պատրիարք, շատ բան արաւ հայերի համար, բայց զուցէ աւելի էլ կանէր, եթէ չը գանձվէր թիւրքաց բերօրիատիայի ճնշման տակ: Այժմ կարելի է հաստատապէս յուսալ որ այդ մարդը, դառնալով ընդհանուր հայոց կաթողիկոս, աւելի էլ միջոց կունենայ սնել, աւելի էլ միջոց կունենայ գործել այն ազգի համար, որին այդքան սիրում է, գանձելով այն երկրում, Ռուսաստանում, որտեղ հայերը աւելի բազմաւոր են, գանձելով ուստաց կայսրութեան և ուստաց կայսրի հովանաւորութեան տակ:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ԱՐՈՒԹԻՒՆՑ

Մայիսի 9-ին

Ամսոյս 7—8 լուսանալու գիշերը մի ուրախութեան գիշեր եղաւ բովանդակ գաւառիս ժողովրդեան համար: Երկու արիւնարու չարագործներ անհետացան աշխարհի երեսից: Արդարութիւնը վերջապէս իր վճիռն ի գործ դրեց՝ հակառակ այն մեծ ճիշդին, որ արին չարագործները այդ անապառ լիւրջ խոյս տալու համար: Դա մի եղեռնական պատմութիւն է և արժանի է ընկերացող հասարակութեան ուշադրութեան:

Ես հարգաւոր էի «Մշակին» (№ 37) տեղույս նշանաւոր աւագակ Սըբէրի ձերբակալութիւնը: Պատմած էի նոյն նամակում, նրա պատճառած արհեստի տեսարանը Արշակունյի մաս: Արդուրի նի գաւառապետ պ. Մէփիսով իր փորձած վարչական հմտութեամբ Սըբէրի բռնակցող յետոյ նրա հետ կապակցութիւն և նրա չարագործութեանց հետուից կամ մտաբան մասնակցութիւն ունեցող շատ անձանց մասին կարեւոր գաղտնիքներ երևան հանց: Ըստ այդմ թէ յանցաւորը, թէ մեղադրեալներն և թէ մասնատու մտանքները այնքան շատ էին, որ դրանց ամենին բախում պահանջովը ըննելի կողմից մեծ նեղութիւն գարծի ըստ արժանաշի ընթացակարգին մեծ դժուարութիւններ կարող էր յարուցանել: Պ. Մէփիսով ուշադրութեամբ ըննելով այդ կէտը՝ հարկ համարեց առանձին միջնորդութիւն խնդրել Քոթայիկի պ. Նահանգապետից, որ փոխանակ այդ մեծ բազմութեան բախում քշելու, նոյն ինքն քըննելու գալ Արդուրի գործը տեղիւնդին ըննելու և վկայներին ու մեղադրեալներին հարցուփորձ անելու: Նահանգապետ պ. Սեփակով ընդունելով պ. Մէփիսովի խնդրը՝ կատարում է այդ միջնորդութիւնը որ արձակ է և իմացնում է պ. Մէփիսովին որ վճռված է ուղարկել մի ըննելի Արդուրի այդ գործը ըստ օրինաց ըննելու: Քննելի գաւառի վրա առաջակներն ու միւս բանտարկված մեղադրեալները այլ ևս չեն ուղարկվում բախում և բանտարկվում են տեղույս պոլիցիական կառավարութեան սենեակներում, վեց կողակ պահապանների անընդհատ հակողութեան ներքե: Սըբէր և իր ընկերները չըթաղված էին: Այս միջոցին ամենայն օր, ամենայն ժամ Արդուրիում սպասում են ըննելին:

բայց օրեր, չարախներ և վերջապէս ամիսներ են անցնում և պ. ըննելի չէ երևում: Իսկ պ. գաւառապետը իր պոլիցիական հետախուզութիւնը չարունակելով տեղեկանում է որ վարդապետ Ե Սուսուհի կոչված թուրքը, որ մինչև այն ատեն պարզ աւագակաց տաշտպանութեան մեղադրանաց ներքե բանտարկված էր բախում, իրօք անձամբ մասնակցութիւն ունէր դեկտեմբերի 12-ի Արդուրի եղեռնագործութեան մէջ, ուստի մի քանի կարեւոր հանգամանքներից չարութեամբ այդ Եսուհիին պահանջում է բախումից Արդուրի: Եսուհիին ուղարկելու է բախումից, բայց ձանապարհին իր պահանջանքի ձեռնից յանկարծ սրծնում է ու փախչում: Իսկ Սըբէրը՝ գլխաւոր աւագակը, իր ընկերի փախուստը լսելուց յետոյ, ամենայն օր սրտի տրոփումով անշուշտ երազում է իր մի նոյնաման գործողութեան վրա: Վերջապէս Զատիկայ Աւագ չարախի ուրբաթի օր, ապրիլի 6-ին երեկոյեան ժամը 7-ին Սըբէրը կտորում է իր շղթայն, կտորում է իր սենեակի պատուհանը և դուրս է ցատկում իր բանտից: Իր ոտներին ոյծ տալով նա անդալի արագութեամբ անցնում է փողոցներից, անցնում է շուկայից և երեկոյեան փողոց խաւարից օգուտ քաղելով աներեւակով անում է քաղաքի թաղերից դուրս, ուր ընտելով ինքն չը կայ: Ամենայն ջանք, ամենայն աշխատութիւն, ամենայն խուզարկութիւն նոյն գիշեր պոլիցիայի կողմից սպառելու, անհետանք մնացին: Սըբէր թո՛ւմ էր արդէն, էլ դիւրին չէր նրան ձերբակալելը: Անցնում է մի շարաթ կամ աւելի, լուր է տարածվում թէ՛ Սըբէրը գտել մի հետ և մտադիր է վերստին գործի սկսել Արդուրի գաւառում: Բոլոր ժողովրդի վրա խորին տպաւորութիւն է ատում այդ լուրը: Արդէն ամենայն օր սպասվում են նորանոր աւագակութեանց, չարագործութեանց ձայներ: Թէպէտ աւագակները երկուսն էլ փախել, երկուսն էլ սպառնում էին արդէն նոր արհեստից գործել, սակայն միւս կողմից կառավարութիւնն էլ քնած էին: Պ. Մէփիսով ամենայն կարելի միջոցներ ձեռք առաւ սպասված չարագործութեանց առաջն առնելու և ահա այս ամսոյ 7—8-ի լուսանալու գիշերը, երկու աւագակները ժամը կէս գիշերի 2-ին պաշարում են Արդուրի վիճակում խեղճութեամբ գերում Գաղէմբէկի տունը և յարձակվում են տան վրա, բայց փոխանակ Գաղէմբէկի կողմ և որդուն պատահելու, ինչպէս յոյս են ունեցել, աւագակներին դիմաւորում է միլիցիայի հրամանատար պրապորշտայն Գաւառ Կարապետի մի սարսափելի բուք է, որ... Աստուած հեռու տանէ, ասաց նորիկ պատանին, ցրտից սենեակում ցատկոտեղով:

չիկ Աթաբէկով իր պահետի զինուորներով: Այդտեղ դրանց մէջ կռիւ է պատահում, ինչպէս պատմում են, և երկու աւագակներն էլ հրացանի գնդակներից զարկված սպանվում, ընկնում են գետին: Այսպիսով վերջ է տրվում Սըբէրի սպանացած արհեստի գործունէութեան: Բայց այդտեղ երկու զարմանալի կէս կայ դիտելու: Նախ, որ Սըբէրը ընկնում է և այս անգամ իսպառ, մի և նոյն այն մարդի ձեռքը, որ շուրջ մի ամիս առաջ, առաջին անգամ, նրան բռնած և արգարութեան ձեռք էր յանձնած, այսինքն Թէփիկ բէկ Աթաբէկովի ձեռքը: Երկրորդ է աւելի հետաքրքրեալն ու ուշադրութեան արժանին այն է, որ այդ երկու աւագակներն էլ թէ Սըբէրը և թէ Եսուհի, իրանց չարագործութիւնը ու աւագակութիւնը վերջացնում են ճիշտ մի և նոյն դիւղը, մի և նոյն տան վրա, որտեղ և որի վրա, որ սկսել էին: Արանից շուրջ մի տարի առաջ Սըբէրը իր ընկերներով յարձակված էր խեղճութեամբ գերում Գաղէմբէկի տան վրա, սպանած էր Գաղէմբէկին և նրա ընտելր թանկակալին ինչքան ու փողոց կողպատած: Այժմ էլ դիպուսակ բերմամբ ճիշդ վերջացնում է իր աղմուկից կեանքը յարձակվելով մի և նոյն դիւղի, մի և նոյն տան վրա, այս անգամ, ինչպէս պատմում են, սպանել ուղղով և նրա կրնայն ու որդուն և թալանել մեացած ինչքերը:

Սըբէրի և իր ընկերի սպանումը՝ ընդհանուր ուրախութեամբ պատեց բոլոր Արդուրի գաւառի բնակիցաց սիրտը: Մի ծանր բեռ կրողներու բարեհաւատ շարքը հարկութեան սրտի վրայից, այսպիսով մի բեռ, որ քանի Սըբէրը ուղ էր հեռոցնեմ պէտք է իր ծանրութիւնը աւելացնէր: Բայց գաւառապետ պ. Մէփիսով իր ուշիմ և արթուն կարողութեամբ այդ անտանելի բեռան ճնշումից ազատեց իր վարչութեան յանձնված գաւառը:

Ի վերջոյ, ի դիմաց հասարակութեան յայտնում ենք մեր շորտակալութիւնը պ. գաւառապետ Մէփիսովին և միլիցիայի հարկաւոր պ. Աթաբէկովին, որոնք այնչափ եռանդեամբ տեղեկանքն և ի գլուխ հանեցին այդ գործը:

Առաքել Սարգսյան

ՆԱՄԱԿ ԱՌԱՎԱՒԱՐՑ

Ապրիլի 30-ին

Ախալցխայի ս. Փրկիչ եկեղեցու մեր գաւառում գտնված կալուածների եկամտից, տեղույս հայ երկեսու ուսումնարաններին 1000 ռ. յատնահանելու վրա... Է՛հ, վերջապէս, սրա մասին յետոյ կը խօսենք, այժմ քաղցած եմ, եկ գնանք ճաշելու, Տիգրան:

—Ես քեզ խորհուրդ կը տայի քեզ գրեանք կարդալ և քեզ պարագլը դատելով, Ներսէս, այդ ինչ է քո գոյնը: Գուր բոլորովին գունաթափված ես, ասաց Տիգրանը:

—Է՛հ, այդ ոչինչ: Երկի սիրտ թափեցի, կարելի է հէնց դրանից է, պատասխանեց Ներսէսը ստանաւորութեամբ:

—Ինչու, ինչու:

—Անպիտան տապալածը շատ վատ էր, կարծեք հին մսից էր:

—Է՛հ... այդ անպիտան ինչպանոց մեզ բոլորովին սպանեց էլի: Երբ ևր է չը գնալ... —Յետոյ ինչ անել, մե՞ք կարող ենք կերակուր պատրաստել:

—Ճամբորտ ես ասում, Ներսէս, ամենայն տեղ կերակուրը վատ է: Լաւ է մտնել մի ընտանիք ու այնտեղ կերակուրել, բայց... այդպէս էլ աւելի է թանգ... Է՛հ, անբաղը ենք, սիրելիս:

—Գէ՛հ... քանիք ճաշելու, Տիգրան:

—Հնա, հնա, հնա... լաւ միտս ընկաւ... պիտի քեզ պատմես, երէկ ինչ օյն է եկել գլուխս... հնա, հնա... այնքան ծիծաղել ենք, որ... Նոյն այսօր պատմել եմ... զարմանալի... հնա, հնա... —Գէ՛հ... էլ ինչ ես ծիծաղիդ պարկը բացել:

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն

ՆԵՐՔԻՆ ՇԻՐԻՆ

I. Գեկանմբեր ամսի կիրակի օրերից մէկն էր: Եկեղեցիների գանգերը, որոնք վաղ առաւօտվանից էին սկսել իրանց բարձր մենաձայն երգել, դեռ ևս չարունակում էին անընդհատ թխալ և նրանց ձայները Ս. քաղաքից անբաժան հիւսիսային կատաղի քամին տարածում էր ամեն կողմ և այդպիսով մասամբ կենդանութիւն էր հաղորդում ձմութայ սգային դիմակով ծածկված այդ քաղաքին: Կը լինէր մտաւորապէս առաւօտվայ ժամի տասը: Փողոցներով վաղ անցողարձ էին անում զամբիւղները ձեռքին աղակիւնները, որոնցից մի քանիներից գնում էին չուկայ տանիքէններ առնելու, իսկ միւսները լիքը զամբիւղներով վերագաւառում էին տուն: Տեղ տեղ կարելի էր նկատել բոլորովին արբած և գիտակցութիւնը կորցրած ուսու բանտարկներին, որոնք թաւալում էին տաք ձիւնի մէջ: այդ օրը ևս, ինչպէս և միշտ, նրանք չափից դուրս էին ընդունել սպիտակ ջրից և այդ պատճառով նրանք ցորտ չէին զգում, ոտաբորիկ և կիսամերկ մարմնով խաղալով ընտելեան խրատութիւնների հետ...

Քաղաքի հարաւային ծայրում, մի առանձնացած տան ներքին յարկում այդ ժամանակ մի բաւականի գեղեցկաղէմ երիտասարդ սեզանի առաջ կանգնած չարքար էր կտորատում: Նրա երկաթեայ մահճակալը, որը գտնվում էր պատուհանի տակ, ծուլած էր բոլորովին, պատճառը այն էր, որ երիտասարդը հանել էր նրա կտորած ոտը չարքար մանրելու համար: Վերջապէս նա վերջացրեց իր գործը, ուղղեց մահճակալը, և ապա ամէն մի բաժակ թէյ ու, վերցնելով մի գիրք, ընկաւ անկողնի վրա և սկսեց կարդալ նրան: Գիրքը ըստ երեւոյթի վէպի էր նմանվում, երիտասարդը, արազութեամբ անցկացնելով աչքերը տողերով կամ ժպտում էր, կամ յօնքերը կիտում, կամ կարմրում էր կամ կապտում: Երեւի այդ գրվածքը սաստիկ ազդեցութիւն էր ունենում նրա վրա... վերջապէս նա, վերջին թերթերը կարդալով, ծալեց գիրքը և չուստեց դէպի սեղանը, միւս գրքերի մօտ: —Է՛հ... ժամանակն է ճաշելու, ասաց նա ինքն իրան և արդէն սառած թէյի բաժակը մի բուլակում դատարկացրեց և ամէն միւսը: Այդ ժամանակ մտաւ նրա մօտ մի ուրախագէծ երիտասարդ և, «տօ... ինչ ցորտ է՝ ասելով ու տեսնելով պատրաստ թէյի բաժակը, մտաբեւ և ամեն սառնասարտութեամբ սկսեց խմել նրան, չը նայելով որ միջի թէյը դեռ ևս տաք էր: —Ներսէս, լաւ կանես, եթէ այսօր դուրս չը

